

Arrest

nr. 95 101 van 15 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 10 juli 2009 het Rijk binnen en dienden op 13 juli 2009 een asielaanvraag in. Op 31 augustus 2012 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer M.A. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Dungaanse origine. U werd geboren op 26 april 1965 in Aleksandrovka (provincie Chuy, Kirgizië). In 2001 gingen u en uw eerste echtgenote uiteen en in 2002 scheidten jullie uit de echt. Sinds 2000 woonde u met uw tweede echtgenote, M.O. (O.V. 6.460.818), een Kirgizisch staatsburger van Russische origine met wie u officieel huwde op 6 december 2006, in Bishkek. Samen met uw tweede echtgenote en uw kinderen uit uw tweede huwelijk kwam u naar België.

Sinds 2000 verhandelde u auto's nabij uw woonplaats in Bishkek. Op 4 of 5 april 2008 werd u benaderd door enkele personen, waaronder een zekere Iman, die vier auto's van u wilden kopen. Omdat ze niet meteen konden betalen, sprak u met Iman af dat ze de wagens later in delen zouden afbetalen. Totdat de auto's terugbetaald werden, bleven ze geregistreerd staan op uw naam en die van uw medewerkers. Iman betaalde uw wagens echter niet terug. Hierop wendde u zich midden juni 2008 tot de stedelijke afdeling Binnenlandse Zaken (UVD) van Bishkek, waar u een officiële klacht indiende tegen Iman. Uw klacht werd aanvaard en de wagens die van u werden afgenomen door Iman werden bij de Staatsinspectiedienst van automobielen (GAI) geregistreerd als gestolen wagens. Omdat een onderzoek werd opgestart naar aanleiding van uw klacht kwam Iman dit te weten. Eind september of begin oktober 2008 kwam Iman samen met zijn kennissen en A. B., de broer van toenmalig president K. B., naar u toe. Iman had één van de wagens geschonken aan A. B., die immers een familie van hem is. Hij eiste dat u uw klacht zou intrekken. U weigerde dit te doen indien zij in gebreke bleven wat betreft de betaling van de auto's. Op 21 november 2008 kwam Iman samen met enkele politieagenten van de UVD opnieuw naar u toe. U werd verzocht mee te gaan naar de UVD voor een gesprek over de betreffende auto's. Op de UVD werd u wederom verzocht uw klacht in te trekken en te erkennen dat de wagens werden betaald. De medewerkers van de UVD stelden deze eis op vraag van hooggeplaatsten die banden hadden met de familie B., in het bijzonder A. B.. U weigerde uw klacht in te trekken totdat de wagens effectief werden terugbetaald. Vervolgens werd u drie dagen vastgehouden op de UVD. Ze mishandelden u en dreigden ermee u te beschuldigen van misdaden die u niet had begaan indien u uw klacht niet zou intrekken. Enkele dagen na uw vrijlating, op 28 november 2008, kwam Iman samen met drie andere personen naar u thuis. Ze dwongen u in hun auto te stappen en brachten u naar een begraafplaats. Daar zetten ze u onder druk opdat u uw klacht alsnog zou intrekken. U werd ernstig geslagen en ze dreigden ermee u op deze plaats te begraven. Uiteindelijk stemde u ermee in uw klacht in te trekken. Omdat ze u zodanig verwond hadden, bracht uw vrouw u naar het stedelijke ziekenhuis in Bishkek, waar u van 29 november 2008 tot 20 december 2008 werd opgenomen. Na uw ontslag uit het ziekenhuis dook u onder bij de grootmoeder van uw vrouw. Uw vrouw werd vervolgens thuis bezocht door politieagenten die op zoek waren naar u. Ze deelden haar mee dat het beter zou zijn dat ze zou vertrekken, omdat u in de gevangenis zou belanden indien u uw klacht niet zou intrekken. Hierop verkocht uw vrouw jullie woonst eind januari 2009, waarna ze bij haar moeder ging inwonen. U ontmoette haar regelmatig bij haar grootmoeder thuis. Op aanraden van uw vriend Igor besloot u het land te ontvluchten.

Op 24 juni 2009 vertrok u samen met uw vrouw en uw kinderen naar Kazachstan, vanwaar u met een trein doorreisde naar Moskou (Rusland). In Moskou ontmoette u smokkelaars, die jullie vervolgens met een wagen naar Letland begeleidden. Van Letland reisde u via Litouwen door naar België, waar u aankwam op 10 juli 2009 en op 13 juli 2009 een asielaanvraag indiende.

In 2011 en 2012 kwamen uw zoon uit uw eerste huwelijk, M.N. (O.V. 6.846.598) met zijn vrouw, A.G. (O.V. 6.846.598), uw zus, A.G. (O.V. 6.846.693), met haar man, A.M. (O.V. 6.846.693), uw zus, G.F. (O.V. 6.957.131), met haar man, G.L. (O.V. 6.957.131), en uw broer, M.R. (O.V. 7.537.910), met zijn vrouw, M.S. (O.V. 7.537.910), van Kirgizië naar België. De reden van hun vlucht houdt echter geen verband met de reden van uw vlucht.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw vrouw volgende documenten voor: de Kirgizische identiteitskaart van uw vrouw, een kopie van uw Kirgizische identiteitskaart en uw oude Kirgizische binnenlands paspoort, de geboorteaktes van uw vrouw en van uw kinderen uit uw tweede huwelijk, de rijbewijzen van u en uw vrouw, uw huwelijksakte, attesten van de opleidingen van u en uw vrouw, uw militair boekje, de scheidingsakte van uw vrouw en haar ex-man, een medisch attest van

uw ziekenhuisopname van 29/11/2008 tot 20/12/2008, en de verkoopovereenkomst van het appartement van uw vrouw dd. 26/01/2009.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Dunganen of Russen. Daarom kunnen de loutere Dungaanse of Russische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Kirgizië problemen had met de toenmalige autoriteiten omdat zij u in opdracht van A. B., de broer van toenmalig president K. B., verzochten een klacht tegen een familielid van A. B., Iman, in te trekken.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleven u en uw vrouw onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo verklaarde u zich de volledige naam van uw belager Iman, die naliet de wagens die hij van u kocht te betalen, niet te herinneren, hoewel u verklaarde deze vroeger zeker te hebben gekend aangezien u een klacht tegen hem indiende. In dit verband wist u evenmin waar precies in Bishkek Iman woonde, hoewel u verklaarde ook zijn adres te hebben gekend aangezien u drie keer naar zijn woonst ging in verband met de terugbetaling van de wagens die hij van u kocht (CGVS, p. 14). Aangezien Iman u ernstig bedreigd en mishandeld heeft en hij de persoon is waardoor u, in opdracht van zijn familielid A. B., vervolgd werd door de ordediensten (CGVS, p. 10-13), is het niet aannemelijk dat u zich deze gegevens niet meer herinnert. Verder verklaarde u dat uw vrouw in januari 2009, toen u na uw ziekenhuisopname ondergedoken leefde bij de grootmoeder van uw vrouw, in jullie appartement werd bezocht door de politie die op zoek was naar u (CGVS, p. 12-13). Het is in dit verband niet aannemelijk dat u verklaarde niet te weten of uw vrouw buiten dit ene bezoek van de politie in jullie appartement in januari 2009 nog werd benaderd door de ordediensten omwille van u en dat u zich niet herinnerde of zij ook bezocht werd door de politie toen zij na de verkoop van jullie appartement eind januari 2009 bij haar ouders woonde (CGVS, p. 14, 18), te meer aangezien uw vrouw verklaarde dat zij na de verkoop van jullie appartement eind januari 2009 nog iedere maand, tot wel zes keer toe, bij haar ouders thuis door de politie werd bezocht omwille van u, zij u regelmatig bezocht bij haar oma waar u ondergedoken leefde en verklaarde u over alle bezoeken van de politie te hebben ingelicht (CGVS man, p. 13; CGVS vrouw, p. 4-5). Het is tevens uiterst opmerkelijk dat uw vrouw verklaarde dat haar oudste zoon op straat werd geslagen en beroofd door onbekenden die hem vroegen waar u zich bevond (CGVS vrouw, p. 5), hoewel u verklaarde niet te weten waarom uw zoon geslagen werd noch of dit incident enig verband hield met u (CGVS, p. 14). Ten slotte wist uw vrouw niet of haar ouders na jullie vlucht uit het land nog benaderd werden door de politie omwille van u en verklaarde ze dat jullie hier geenszins hebben naar geïnformeerd (CGVS vrouw, p. 5). Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u en uw vrouw worden verwacht dat jullie hieromtrent gedetailleerde informatie konden verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast maakt u niet aannemelijk dat u, gelet op de veranderde politieke situatie in Kirgizië sinds de omverwerping van het B. regime in april 2010, er nog steeds door dezelfde personen of diensten vervolgd zou worden indien u zou terugkeren en werd in dit verband in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse vastgesteld. Uit uw verklaring blijkt immers dat u in Kirgizië problemen had met de toenmalige autoriteiten omdat zij u in opdracht van A. B., de broer van toenmalig president K. B., verzochten een klacht tegen een familielid van A. B., Iman, in te trekken (CGVS, p. 10-14). Zo wist u niet

wat met A. B. sinds de omverwerping van het bewind van diens broer, toenmalig president K. B. in april 2010, is gebeurd. U wist niet of A. B. nog steeds een machtig persoon is, noch of hij überhaupt nog in Kirgizië verblijft dan wel gevlucht is, noch of hij gezocht of vervolgd wordt door de huidige Kirgizische autoriteiten, hoewel u vermoedde van wel. U wist evenmin wat met zijn familielid Iman, die u omwille van uw klacht tegen hem bedreigde en mishandelde, en die aan de basis ligt van uw problemen met A. B. en de toenmalige ordediensten, na de val van het B. regime is gebeurd noch waar hij nu verblijft. U verklaarde over deze zaken op het internet niets te hebben gelezen en behoudens uw vriend Igor hierover te bevragen, hebt u er verder geen informatie over trachten te verkrijgen (CGVS, p. 18). U wist voorts niet of de UVD, de dienst die u in opdracht van A. B. vervolgde opdat u uw klacht tegen Iman zou intrekken, gelet op de omverwerping van het B. regime in april 2010, nog steeds uit dezelfde medewerkers bestaat. U verklaarde wel dat het hoofd van de UVD werd vermoord, doch wist u niet wie het huidige hoofd is van deze dienst. Hoe dan ook verklaarde u niet te weten of die medewerkers die u vervolgden nog steeds werkzaam zijn binnen de UVD en u hebt zich hier geenszins over geïnformeerd (CGVS, p. 19). Uw onwetendheid en gebrek aan interesse met betrekking tot deze elementen is niet aannemelijk, te meer aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat na de omverwerping van het B. regime tijdens de revolutie in april 2010, een ware heksenjacht werd geopend op de familieleden en dichte aanhangers van de voormalige president. Toen u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd of u bij een terugkeer naar Kirgizië, gelet op de veranderde machtsstructuren na de revolutie in april 2010, er vervolgd zou worden door dezelfde personen of dienst, antwoordde u dit niet te weten. U meende wel dat de zoon van K. B. een nieuwe revolutie wil en dat de B.s het huidige bewind terug kunnen omverwerpen. Deze verklaring betreft echter louter een veronderstelling die u niet hard kon maken. U verklaarde eveneens dat u meent dat aanhangers van de ex-president nog steeds werkzaam zijn binnen de huidige overheidsstructuren. Ook deze veronderstelling kon u geenszins hard maken. Hoe dan ook slaagde u er, zoals hierboven reeds vermeld, niet in aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Kirgizië, gelet op de veranderde politieke situatie, het risico zou lopen om door dezelfde personen te worden vervolgd noch kon u enige informatie verschaffen over de positie waarin uw belagers zich momenteel bevinden. Hierdoor wordt zowel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas als de ernst van de door u verklaarde vrees ten aanzien van uw herkomstland onderuit gehaald.

Daarnaast slaagde u er niet in belangrijke bewijzen voor te leggen, die aantonen dat de incidenten die aan de basis liggen van de problemen waardoor u uw land bent ontvlucht, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo slaagde u er niet in enig begin van bewijs voor te leggen van de officiële klacht tegen Iman, die u indiende midden juni 2008 bij de stedelijke afdeling Binnenlandse Zaken (UVD) van Bishkek en die door deze dienst aanvaard werd, noch van de aangiftes van uw medewerkers van de diefstal van de wagens die op hun naam geregistreerd stonden. Evenmin legde u enig begin van bewijs voor van de registratie van de wagens, die Iman zonder betaling van u had afgenomen, op uw naam en die van uw medewerkers noch van de registratie van de betrokken wagens als gestolen wagens bij de Staatsinspectiedienst van automobielen (GAI) (CGVS, p. 15-16). U kreeg zeven werkdagen de tijd deze documenten voor te leggen. Bij de aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal verbleef u immers al drie jaar in België, doch had u dergelijke documenten ter staving van uw asielaanvraag nog niet eerder opgevraagd (CGVS, p. 16). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal deze documenten echter nog niet ontvangen. Tijdens uw gehoor wierp u wel op dat het gebouw van de UVD in 2010 in brand gestoken werd en u daarom betwijfelde of u voornoemde documenten nog zou kunnen voorleggen (CGVS, p. 19). U legde echter ook geen enkel document voor waaruit blijkt dat u enige poging heeft ondernomen om deze documenten te verkrijgen, maar ze daadwerkelijk in de vlammen zijn opgegaan. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Tot slot kan er geen geloof worden gehecht aan uw reisweg van Kirgizië naar België. U verklaarde dat u en uw vrouw via Kazachstan naar Moskou (Rusland) reisden, waar jullie smokkelaars ontmoetten die jullie met een personenwagen naar Letland brachten. De smokkelaar die jullie van Rusland naar Letland vervoerde hield de internationale paspoorten van u en uw gezin, die geen visum bevatten, bij zich. Bij aankomst in Letland vergaten jullie deze documenten terug te vragen. Van Letland reisden u en uw vrouw ten slotte per wagen en vrachtwagen door tot in België (CGVS, p. 8-10). Jullie zouden onderweg van Rusland naar België niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en jullie werden niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 8-10; CGVS vrouw, p. 3-4). Deze verklaring is weinig aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd

toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder geldige reisdocumenten en zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u en uw gezin met een personenwagen zonder persoonlijke identiteitscontrole de EU via Letland zouden zijn binnengekomen (CGVS, p. 8-10). In dit verband is het evenmin aannemelijk dat u verklaarde geen afspraken te hebben gemaakt met uw reisbegeleiders indien er onderweg, aan een grenscontrole, iets zou mislopen, daar jullie illegaal reisden (CGVZ, p. 10). Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het immers onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er precies zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie uw internationale paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt gezien u niet waakzamer bent geweest ten opzichte van dergelijke belangrijke identiteit- en reisdocumenten in deze door u omschreven precaire omstandigheden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (de Kirgizische identiteitskaart van uw vrouw, een kopie van uw Kirgizische identiteitskaart en uw oude Kirgizische binnenlands paspoort, de geboorteaktes van uw vrouw en van uw kinderen uit uw tweede huwelijk, de rijbewijzen van u en uw vrouw, uw huwelijksakte, attesten van de opleidingen van u en uw vrouw, uw militair boekje, de scheidingsakte van uw vrouw en haar ex-man, en een kopie van de verkoopovereenkomst van het appartement van uw vrouw dd. 26 januari 2009), zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw gezin, uw huwelijk, de opleiding van u en uw vrouw, uw militaire dienstplicht, de scheiding van uw vrouw en haar ex-man, en de verkoop van het appartement van uw vrouw op 26 januari 2009, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

U legde tot slot ook een Kirgizisch medisch attest voor van uw ziekenhuisopname van 29 november 2008 tot 20 december 2008, waarin melding wordt gemaakt van een hersenschudding en een kneuzing aan uw rechterbeen die u hebt opgelopen. Deze fysieke letsels worden door mij niet betwist. Er moet echter worden opgemerkt dat dit medisch attest geen sluitend bewijs vormt van de omstandigheden waarin u deze verwondingen hebt opgelopen en bijgevolg evenmin van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Zodoende kan dit medische attest de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Daar de problemen die uw vrouw, M.O. (O.V. 6.460.818), aanhaalt in het kader van haar asielaanvraag volledig verbonden zijn aan uw asielrelaas (CGVS, p. 5; CGVS vrouw, p. 3), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw M.O. (verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Russische origine. U werd geboren op 20 oktober 1973 in Bishkek (provincie Chuy, Kirgizië). Samen met uw man, MUKHAMEDOV Arli (O.V. 6.460.818), uw zoon uit uw eerste huwelijk en uw kinderen uit uw huidige huwelijk, kwam u naar België.

U hebt uw land van herkomst verlaten omwille van de problemen van uw man, MUKHAMEDOV Arli (O.V. 6.460.818). Uw man verhandelde auto's in Bishkek. Enkele mensen hadden auto's van hem afgenomen zonder hiervoor te betalen. Wegens dit incident kreeg uw man problemen met de politie en de broer van toenmalig president K. B.. Op 28 november 2008 werd uw man door zijn belagers geslagen. Vervolgens werd hij opgenomen in het ziekenhuis van 29 november 2008 tot december 2008. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis dook hij onder bij uw grootmoeder. Tijdens de ziekenhuisopname alsook na zijn ontslag uit het ziekenhuis werd u thuis bezocht door politieagenten. Ze waren op zoek naar uw man en bedreigden u. Omwille hiervan verkocht u jullie woonst eind januari 2009 en ging u bij uw moeder wonen. U ontmoette uw man regelmatig bij uw grootmoeder. Ook bij uw moeder thuis werd u echter maandelijks bezocht door politieagenten die op zoek waren naar uw man. U hield uw man van al hun bezoeken op de hoogte. Tevens werd uw zoon uit uw eerste huwelijk op straat geslagen en bedreigd door onbekenden die vroegen waar uw man zich bevond. Uiteindelijk besloten jullie het land te ontvluchten. Op 24 juni 2009 vertrokken u en uw man van Kirgizië naar België, waar jullie aankwamen op 10 juli 2009 en op 13 juli 2009 een asielaanvraag indienden.

B. Motivering

Vooreerst zij opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen die u in uw land van herkomst kende volledig verbonden zijn aan de problemen van uw man, MUKHAMEDOV Arli (O.V. 6.460.818) (CGVS, p. 3). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, MUKHAMEDOV Arli (O.V. 6.460.818), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de weigeringsbeslissing ten aanzien van uw man, MUKHAMEDOV Arli (O.V. 6.460.818), werd genomen, wordt verwezen naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers roepen de volgende middelen in: "*Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van artikel 1A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) , van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene*

beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout'.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

3.2. Verzoekers verklaren Kirgizië te zijn ontvlucht omdat zij er werden belaagd door een zekere "I.", die weigerde te betalen voor de auto's die hij van verzoeker had aangekocht, en gesteund werd door A.B., de broer van voormalig president K.B.

3.3. Verzoekers leggen geboorteakten, rijbewijzen, diploma's, een huwelijksakte, een scheidingsakte, een kopie van verzoekers oud binnenlands paspoort, zijn militaire boekje en een attest van een verkoopcursus neer, maar geen paspoorten. Verzoekers verklaren dat ze via Kazachstan naar Moskou reisden, waar ze een smokkelaar ontmoetten aan wie ze hun paspoorten afgaven doch vergaten om ze terug te vragen. De commissaris-generaal wijst er echter terecht op dat het geheel ongeloofwaardig is dat verzoekers van Rusland naar België konden reizen zonder documenten en zonder zelfs gecontroleerd te worden, gelet op de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone, in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Verzoekers "*volharden in hun verklaringen afgelegd op het CGVS aangaande het reistraject*", doch bieden geen aannemelijke verklaring voor de bevindingen van

de commissaris-generaal. Verzoekers maken dan ook geenszins aannemelijk dat ze illegaal naar België reisden, wat een negatieve indicatie inhoudt voor hun asielrelaas nu ze niet aantonen wanneer ze in werkelijkheid uit hun land zijn vertrokken.

3.4. Verzoeker *“deelt mee dat het voor hem onmogelijk was om onder meer een bewijs voor te leggen van de officiële klacht tegen Iman”*, hij *“wijst op de moeilijke positie waarin een kandidaat-vluchteling zich bevindt”* en argumenteert dat het *“is voor hem niet evident om bewijzen voor te leggen om zijn relaas te staven”*. Verzoekers *“hebben, zoals gevraagd werd door het CGVS, wel de verkoopakte van het appartement dd. 26.01.2009 voorgelegd. Eveneens het medisch attest betreffende de ziekenhuisopname van verzoeker einde 2008”* wat *“getuigt van hun medewerking aan de samenstelling van het dossier”*.

3.4.1. Uit de documenten waar in het verzoekschrift op gewezen wordt, kan hoogstens worden afgeleid dat verzoekers hun appartement verkocht hebben alvorens naar België te reizen, en dat verzoeker medisch verzorgd werd in het hospitaal. Een medisch attest is immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Verzoekers tonen niet aan dat verzoeker vier auto's verkocht heeft aan een zekere Iman die banden had met de entourage van voormalig president K.B., noch dat deze hiervoor weigerde te betalen, noch dat hij daarom een klacht neerlegde tegen deze persoon. Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring waarom hij nalaat de kern van zijn asielrelaas aan te tonen, terwijl hij een zakenman was en de aangevoerde kwestie van zakelijke oorsprong is. Verzoekers blijven aldus bij loutere beweringen.

3.5. De verklaringen van een asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). De commissaris-generaal wijst op tal van vaagheden en incoherenties in verzoekers hun verklaringen die de geloofwaardigheid van het asielrelaas onderuithalen. Verzoeker kent noch de volledige naam noch het adres van zijn belager, terwijl het een handelspartner was die verzoeker meermaals bij hem thuis opzocht en ook een klacht tegen hem kon indienen. Voorts wist verzoeker niet of zijn echtgenote naast een bezoek in januari 2009 nog meer omwille van hem benaderd werd door de politie, terwijl verzoekster verklaarde dat zij sinds eind januari 2009 iedere maand tot zes keer toe werd opgezocht door de politie om naar hem te informeren. Verzoekster stelde bovendien dat haar zoon omwille van verzoeker werd aangevallen, geslagen en beroofd, terwijl verzoeker niet wist of er enig verband was tussen hem en dit incident. Verzoekers hun verklaringen zijn zowel intern als onderling incoherent.

3.6. Verzoekers verschoning dat hij *“zich niet alles meer herinnert”* en dit *“heeft te maken met de lange duur die verstreken is tussen de data van de feiten in hun thuisland (2009) en de datum waarop het gehoor van het CGVS werd afgenomen: er liggen meer dan drie jaren tussen. Het is om die reden niet vreemd dat verzoekers zich niet meer alles in detail kunnen herinneren. Indien het CGVS details wenst te vragen en daar antwoorden op wenst te verkrijgen, dient het CGVS het gehoor sneller na de aankomst in België te organiseren”* is niet ernstig. Immers zou hieruit blijken dat verzoekers niet weten waarom ze hun land verlaten hebben en beweren niet terug te kunnen naar Kirgizië. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). De geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt aldus verder onderuitgehaald door de vaststelling dat verzoekers geheel niet weten of hun asielmotieven thans nog actueel zijn. Verzoekers

wisten niet of verzoeksters ouders na hun vertrek nog werden opgezocht door de autoriteiten, noch hoe het sindsdien met verzoekers belagers verging gelet op de gewijzigde politieke situatie in Kirgizië naar aanleiding van de omverwerping van het regime van K.B. Verzoeker verklaarde zelfs expliciet niet te weten of hij thans nog steeds geïsoleerd wordt, noch toont hij aan dat hij ernstige pogingen ondernomen heeft om zich dienaangaande te informeren, wat de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven, minstens de ernst ervan, fundamenteel aantast.

3.6.1. Verzoekers komen voorts niet verder dan ongefundeerde en louter hypothetische veronderstellingen inzake toekomstige politieke evoluties in Kirgizië, wat bezwaarlijk kan volstaan om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Evenmin bieden verzoekers een verklaring voor hun manifeste onwetendheid inzake de verdere evolutie van hun beweerde problemen, doch beperken zich voorts in het verzoekschrift tot het louter herhalen van hun voorgehouden vluchtrelaas. Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

3.7. In zoverre verzoekers hun asielaanvraag tevens steunen op hun etnische origine blijkt uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier dat er in Kirgizië geen sprake is van systematisch, aanhoudend en grootschalig etnisch geïnspireerde daden van geweld, maar dat er zich enkel individuele en etnische geïnspireerde incidenten kunnen voordoen, wat echter niet kan worden beschouwd als een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin te meer nu verzoeker de waarachtigheid van de voorgehouden incidenten niet aannemelijk maakt. Deze bevindingen worden evenmin weerlegd door de verzoekende partij.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK